

Sygnatura akt II AKa 304/21

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2021 r.

4 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesław Pędziwiatr /spr./

Sędziowie: SA Jerzy Skorupka

SA Jarosław Mazurek

Protokolant: Joanna Rowińska

6 przy udziale Zbigniewa Jaworskiego prokuratora Prokuratury (...)

7 po rozpoznaniu w dniu 20 października 2021 r.

8 sprawy M. P. (1)

9 oskarżonego z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 190 § 1 kk, art. 224 § 2 kk, art. 190a § 1 kk, art. 288 § 1 kk, art. 278 § 1 kk,

10 na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

100 od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

11 z 23 lutego 2021 r., sygn. akt III K 29/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu:

- a) **w pkt 1. części wstępnej eliminuje zapis w dniu 29 września 2019 r. w miejscowości ul. (...) w J., ul. (...) w L.,**
- b) **w pkt 2. części wstępnej eliminuje zapis w dniu 8 maja 2019 r. w miejscowości ul. (...),**
- c) **w pkt 3 części wstępnej eliminuje zapis w dniu 29 września 2019 r. w miejscowości J. ,**
- d) **w pkt 4 części wstępnej eliminuje zapis w dniu od stycznia 2019 r. do 29 września 2019 r. w miejscowości miejsce zamieszkania ,**
- e) **w pkt 5 części wstępnej eliminuje zapis w dniu od 19 września 2019 r. do 29 września 2019 r. w miejscowości ul. (...),**
- f) **w pkt 6 części wstępnej eliminuje zapis w dniu od 1 października 2019 r. do 9 października 2019 r. w miejscowości pomieszczenia gospodarcze,**

g) w pkt 7 części wstępnej eliminuje zapis w dniu od 1 listopada 2019 r. do 9 października 2019 r. w miejscowości M. ;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. kwotę 600,00 zł podwyższoną o 138,00 zł podatku od towaru i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia M. P. (1) od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 304/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 23.02.2021 r., sygn.. akt: III K 29/20 M. P. (1) został oskarżony o to, że :			
11. w dniu 29 września			

2019 r. w
miejscowości
ul. (...) w
J., ul. (...)
w L. w dniu
29.09.2019 r.
w J. przy
ul. (...), woj.
(...), wbrew
przepisom
ustawy z dnia
29.07.2005 r.
o
przeciwdziałaniu
narkomanii
posiadał
środki
odurzające w
postaci ziela
konopi in. niż
włókniste o
wadze 0,12
grama, a
także w dniu
29.09.2019 r.
w L. przy
ul. (...) wbrew
przepisom
ustawy z dnia
29.09.2005 r.
o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
posiadał
substancje
psychotropowe
w postaci
metaamfetaminy
o wadze 0,01
grama

2tj. o czyn z
art. 62 ust. 1
Narkomania -
przeciwdziałanie

32. w dniu 8
maja 2019 r.
w
miejscowości

**ul. (...) w dniu
08.05.2019 r.
w J. przy
ul. (...), woj.
(...), groził
pozbawieniem
życia i
spaleniem
mienia
swojemu
bratu Ł. P.,
które to
groźby
wzbudziły w
pokrzywdzonym
uzasadnioną
obawę
spełnienia**

**4tj. o czyn z
art. 190 § 1 kk**

**53. w dniu
29 września
2019 r. w
miejscowości
J. w dniu
29.09.2019 r.
w J. przy
ul. (...), woj.
(...), stosował
czynny opór
wobec
funkcjonariuszy
Policji asp. T.
S. (1) i st.
post. P. G. z
KPP w J., w
ten sposób, że
szarpał się i
wrywał z ich
uchwytów w
celu
zmuszenia ich
do
zaniechania
prawnej
czynności
służbowej w**

**postaci
zatrzymania**

**6tj. o czyn z
art. 224 § 2 kk**

**74. w dniu
od stycznia
2019 r. do
29 września
2019 r. w
miejscowości
miejsce
zamieszkania
w okresie
od stycznia
2019 r. do
29.09.2019 r.
w J. przy ul.
(...), woj. (...),
uporczywie
nękał swoich
rodziców K. i
W. P. oraz
M. P. (2)
wzbudzając u
pokrzywdzonych
uzasadnione
okolicznościami
poczucie
zagrożenia w
ten sposób,
że wszczynał
awantury,
oskarżał ich,
niszczył
mienie,
dobijał się
i nachodził
ich w miejscu
zamieszkania,
a nadto w
dniu
29.09.2019 r.
siłą wdarł się
do
mieszkania
pokrzywdzonych
i groził im
pozbawieniem**

**życia, czym
działał na
szkodę ww.
pokrzywdzonych**

**8tj. o czyn z
art. 190a § 1
kk**

**95. w dniu od
19 września
2019 r. do
29 września
2019 r. w
miejscowości
ul. (...) w dniu
19.09.2019 r.
w J. na
ul. (...), woj.
(...), dokonał
uszkodzenia
mienia w
postaci
przebicia
dwóch opon
w pojeździe
marki M. (...) o nr rej. (...)
oraz dwóch
opon w
pojeździe m-ki
N. (...) o nr
rej. (...), czym
spowodował
straty o
łącznej
wartości 560
zł na szkodę K.
i W. P.**

**10Wartość
szkody:
560.00 PLN**

**11tj. o czyn z
art. 288 § 1 kk**

**126. w dniu
od 1
października
2019 r. do 9**

**października
2019 r. w
miejscowości
pomieszczenia
gospodarcze
w okresie od
01.10.2019 r.
do 09.10.2019
r. w
miejscowości
M., pow. (...),
woj. (...),
dokonał
kradzieży 200
litrów oleju
napędowego
znajdującego
się w
pomieszczeniach
gospodarczych,
czym
spowodował
straty w
wysokości
1000 zł na
szkodę W. P.**

**13Wartość
szkody:
1000.00 PLN**

**14tj. o czyn z
art. 278 § 1 kk**

**157. w dniu
od 1 listopada
2019 r. do 9
października
2019 r. w
miejscowości
M. w dniu
01.11.2019 r.
w M., pow.
(...), woj. (...),
spowodował
u Ł. P. ciężki
uszczerbek na
zdrowiu w
postaci
choroby**

**realnie
zagrożającej
życiu w ten
sposób, że
zadał mu
rany klute
nożem, w
wyniku czego
pokrzywdzony
doznał
obrażeń ciała
w postaci
głębokiej
rany
podudzia
prawej nogi,
uszkodzenia
żyły i tętnicy
podkolanowej,
uszkodzenia
nerwu
kulszowego w
stopniu
znacznym
oraz
powierzchnowych
ran ciętych
ręki i lewej
nogi**

**16tj. o czyn z
art. 156 § 1 pkt
2 kk**

**tenże sąd
orzekł:**

I. uznaje
oskarżonego M.
P. (1) za winnego
popelnienia
zarzucanego mu
czynu opisanego
w pkt I
części wstępnej
wyroku i za
to na podstawie
art. 62 ust.
1 ustawy o
przeciwdziałaniu

narkomanii
wymierza mu
karę 3 (trzech)
miesiący
pozbawienia
wolności,

II. uznaje
oskarżonego M.
P. (1) za winnego
popelnienia
zarzucanego mu
czynu opisanego
w pkt II części
wstępnej wyroku
i za to na
podstawie art.
190 §1 kk
wymierza mu
karę 3 (trzech)
miesiący
pozbawienia
wolności,

III. uznaje
oskarżonego M.
P. (1) za winnego
popelnienia
zarzucanego mu
czynu opisanego
w pkt III części
wstępnej wyroku
i za to na
podstawie art.
224 §2 kk
wymierza mu
karę 3 (trzech)
miesiący
pozbawienia
wolności,

IV. uznaje
oskarżonego M.
P. (1) za winnego
popelnienia
zarzucanego mu
czynu opisanego
w pkt IV części
wstępnej wyroku
i za to na

podstawie art.
190a §1 kk
wymierza mu
karę 3 (trzech)
miesiący
pozbawienia
wolności,

V. uznaje
oskarżonego M.
P. (1) za winnego
popelnienia
zarzucanego mu
czynu opisanego
w pkt V części
wstępnej wyroku
i za to na
podstawie art.
288 §1 kk
wymierza mu
karę 3 (trzech)
miesiący
pozbawienia
wolności,

VI. uznaje
oskarżonego M.
P. (1) za winnego
popelnienia
zarzucanego mu
czynu opisanego
w pkt VII części
wstępnej wyroku
i za to na
podstawie art.
156 §1 pkt 2
kk wymierza mu
karę 3 (trzech)
lat pozbawienia
wolności,

VII. uniewinnia
oskarżonego od
popelnienia
zarzucanego mu
czynu opisanego
w pkt VI części
wstępnej wyroku
i w tym zakresie
kosztami

postępowania
obciąża Skarb
Państwa

VIII. na
podstawie art.
85 § 1 kk i art.
86 §1 kk łączy
orzeczone wobec
oskarżonego w
pkt I, II, III,
IV, V i VI kary
pozbawienia
wolności i jako
karę łączną
wymierza mu 3
(trzy) lata i 6
(sześć) miesięcy
pozbawienia
wolności,

IX. na
podstawie art.
63 § 1 kk zalicza
oskarżonemu na
poczet
orzeczonej
wobec niego
kary łącznej
pozbawienia
wolności okres
jego
rzeczywistego
pozbawienia
wolności od dnia
01 listopada
2019 r. godz.
12:50 do dnia 23
lutego 2021 r.,

X. na podstawie
art. 62 kk
określa, że
oskarżony ma
odbywać karę
pozbawienia
wolności w
systemie
terapeutycznym,

XI. na podstawie art. 46 §1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego Ł. P. kwotę 2 000,00 (dwóch tysięcy) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

XII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. z Kancelarii Adwokackiej w J. kwotę 1080,00 złotych plus 23% VAT tytułem nieopłaconej udzielonej z urzędu obrony,

XIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

**0.11.2.
Podmiot
wnoszący
apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części co do orzeczeń z pkt I – VI	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające					

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego.		
3.1.	<p>Obrońcy oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:</p> <p>1) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I części dyspozytywnej zaskarżonego, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

polegającą na
bezpodstawnym
odmówieniu
wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego
będącą
wynikiem
naruszenia
zasady
swobodnej
oceny dowodów
– zasad
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego;

- błąd w
ustaleniach
faktycznych
polegający na
uznaniu, że
oskarżony
wbrew
przepisom
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
dniu 29 września
2019 r. w J.
posiadał środki
odurzające w
postaci ziela
konopi innych
niż włókniste
o wadze 0,12
grama, a przy
ul. (...) w
L. posiadał
substancje
psychotropowe
w postaci
metamfetaminy
o wadze 0,01
grama, podczas
gdy oskarżony
nie był w

posiadaniu ww.
substancji.

2) w zakresie
czynu
przypisanego
oskarżonemu w
punkcie II części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku, na
podstawie art.
438 pkt 2 i 3
k.p.k.:

- obrazę
przepisów
postępowania,
która mogła
mieć wpływ na
treść orzeczenia,
a mianowicie
art. 7 k.p.k. i
art. 5 § 2
k.p.k. polegającą
na wybiórczym
potraktowaniu
zebranego w
spawie
materiału
dowodowego, w
sposób
sprzeczny z
zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego,
wyrażającą się
w szczególności
poprzez uznanie
za w pełni
wiarygodne
zeznań świadka
Ł. P., przy
jednoczesnym
odmówieniu

wiarygodności
wyjaśnienia
oskarżonego,
podczas gdy
wyjaśnienia
oskarżonego
były spójne i
logiczne, a w
sprawie brak
było
bezpośredniego,
wiarygodnego,
dowodu który
mógłby
potwierdzić
którąkolwiek z
wersji zdarzenia
przedstawionych
prze
uczestników
zdarzenia, a
tym samym
nierozstrzygnięcie
na korzyść
oskarżonego
pojawiających
się wątpliwości;

- błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
polegający na
uznaniu, że
oskarżony w
dniu 8 maja
2019 r. w J.
przy ul. (...)
groził swojemu
bratu Ł. P.
pozbawieniem
życia i spaleniem
mienia, które to
groźby
wzbudziły u
pokrzywdzonego
uzasadnioną
obawę

spełnienia,
podczas gdy w
sprawie brak jest
bezpośredniego,
niepodważalnego
dowodu
świadczącego o
winie i
sprawstwie
oskarżonego.

3) w zakresie
czynu
przypisanego
oskarżonemu w
punkcie III
części
dyspozytywnej
wyroku, na
podstawie art.
438 pkt 2 i 3
k.p.k.:

- obrazę
przepisów
postępowania,
która mogła
mieć wpływ na
treść orzeczenia,
a mianowicie
art. 7 k.p.k.
polegającą na
bezpodstawnym
odmówieniu
wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego
złożonym w toku
postępowania
będącą
wynikiem
naruszenia
zasady
swobodnej
oceny dowodów,
zasad logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego;

• błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że oskarżony w dniu 29 września 2019 r. w J. przy ul. (...) stosowa czynny opór wobec funkcjonariuszy policji P. G. i T. S. (2), w ten sposób, że szarpał się i wrywał z ich uchwytów w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej postaci zatrzymania.

4) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku – na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

• obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k.

polegającą na
wybiórczym
potraktowaniu
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego, w
sposób
sprzeczny z
zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego,
wyrażającą się
w szczególności
poprzez uznanie
za w pełni
wiarygodne
zeznań
świadków: K. P.,
W. P., M. P.
(2), J. P. (1)
oraz Ł. P., przy
jednoczesnym
odmówieniu
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego,
które były spójne
i logiczne,
podczas gdy K.
P., W. P. i
M. P. (2) byli
jednocześnie
osobami
pokrzywdzonymi
w sprawie, a więc
ich zeznania
winny być
oceniane ze
szczególną
ostrożnością z
uwagi na to,
iż pochodzą od
osób najbardziej
zainteresowanych

rozstrzygnięciem w sprawie, a ponadto pozostali świadkowie tj. J. P. (1) i Ł. P. w okresie objętym aktem oskarżenia nie byli świadkami bezpośrednimi inkryminowanych zachowań oskarżonego, a swoją wiedzę w tym zakresie opierali jedynie na relacji pokrzywdzonych, a ponadto pozostawali w konflikcie z oskarżonym;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że oskarżony w okresie od stycznia 2019 r. do 29 września 2019 r. w J. przy ul. (...) uporczywie nękał swoich rodziców K. i W. P. oraz brata, wzbudzając u nich uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, w ten sposób, że wszczynał

awantury,
oskarżał ich,
niszczył mienie,
dobijał się i
nachodził w
miejscu
zamieszkania, a
także w dniu 29
września 2019 r.
siłą wdarł się
do mieszkania
i groził im
pozbawieniem
życia.

5) w zakresie
czynu
przypisanego
oskarżonemu w
punkcie V części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku – na
podstawie art.
438 pkt 2 i 3
k.p.k.:

- obrazę
przepisów
postępowania,
która mogła
mieć wpływ na
treść orzeczenia,
a mianowicie
art. 5 § 2 k.p.k.,
art. 7 k.p.k. i
art. 410 k.p.k.
polegającą na:

- uznaniu, że
wina
oskarżonego nie
budzi
wątpliwości,
podczas gdy w
sprawie brak
było
bezpośredniego
wiarygodnego
dowodu

wskazującego na
winę i
sprawstwo
oskarżonego;

- wybiórczym
potraktowaniu
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego, w
sposób
sprzeczny z
zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego,
wyrażająca się
w szczególności
poprzez uznanie
za w pełni
wiarygodne
zeznań
świadków K. P.
i W. P., przy
jednoczesnym
odmówieniu
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego,
podczas gdy
wyjaśnienia
oskarżonego
były spójne i
logiczne;

- ustaleniu stanu
faktycznego
wyłącznie w
oparciu o
poszlaki
niestanowiące
logicznej całości;

• i w
konsekwencji –

	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że oskarżony w dniu 19 września 2019 r. w J. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia w postaci przebicia dwóch opon w pojeździe N. (...) o nr rej. (...) oraz dwóch opon w samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...) czym spowodował łączne straty w kwocie 560 zł działając na szkodę K. i W. P., podczas gdy prawidłowa i wszechstronna analiza materiału dowodowego nie daje podstaw do jednoznacznego stwierdzenia, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, gdyż brak jest w sprawie stanowczych dowodów świadczących o winie oskarżonego.</p>			
<p>Związłe powodach</p>	<p>o</p>			

<p>uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie zasługuje na uwzględnienie skarga obrońcy oskarżonego M. P. (1) i to w zakresie dotyczącym wszystkich kwestionowanych rozstrzygnięć zapadłych w zaskarżonym orzeczeniu.</p> <p>Nie sposób nie dostrzec, że konstrukcja skargi oparta jest w głównej mierze na podnoszeniu, w odniesieniu do 5 przypisanych oskarżonemu zachowań, tożsamy podstawa prawnych oraz wspierających je okolicznościach. Skarżąca wszak w 5 pierwszych zarzutach podnosi obrazę prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. zaś dwa z tych pięciu zarzutów rozbudowuje o naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. (zarzut 2.) oraz art. 5 §</p>		

2 k.p.k. i art. 410
k.p.k. (zarzut 5.).

W każdym z
tych zarzutów
apelująca stawia
tezę, że
niezasadnie
odmówiono
wiary
oskarżonemu,
choć jego
wyjaśnienia były
spójne i logiczne,
co było
sprzeczne z
zasadami
swobodnej
oceny dowodów
oraz że
sprzecznie z tym
zasadami dano
wiarę dowodom
osobowym
obciążającym
oskarżonego
(członkom jego
rodziny –
zarzuty 2., 4., 5
oraz
funkcjonariuszom
policji – zarzut
3.).

Apelująca tak
budując zarzuty
naruszeń prawa
formalnego
zarzuca, że w ich
wyniku doszło
do błędnych
ustaleń
faktycznych
skutkujących
przypisaniem
oskarżonemu
zarzuconych
przestępstw i
wymierzeniem

kar pozbawienia wolności.

Konstrukcja zarzutów apelacji upoważnia, zdaniem Sądu Apelacyjnego, do sumarycznego odniesienia się do tak sformułowanych zarzutów, bowiem argumentacja ich dotycząca byłaby taka sama do każdego z nich i sprowadzała się do powtarzania tych samych powodów nieuznania ich zasadności.

Jak to już wyżej stwierdzono i co należy po raz kolejny podkreślić skarżąca w swej apelacji podnosiła, w istocie jako główny zarzut, naruszenie zasady procesowej zawartej w normie art. 7 k.p.k., która konstituuje regułę swobodnej oceny dowodów.

W tych okolicznościach za konieczne trzeba uznać przypomnienie, że treść normy art. 7 k.p.k. (swobodna ocena dowodów) ma charakter zasady ogólnej. Tylko wskazanie naruszenia konkretnych przepisów proceduralnych, które wypełniają normy ogólne może być uznane za skuteczny zarzut apelacyjny.

Wbrew jednak twierdzeniu skarżącej Sąd Okręgowy nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. przy rozstrzygnięciu o zarzucanych oskarżonemu czynach.

Przekonanie o wiarygodności zasadniczych dla rozstrzygnięcia dowodów w postaci zeznań Ł. P., M. P. (2) (braci oskarżonego), J. P. (1) (siostry oskarżonego), K. i W. P. (rodziców oskarżonego)

oraz P. G.
i T. S. (2)
(funkcjonariuszy
policji) i
niewiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego
pozostaje pod
ochroną prawa
procesowego,
ponieważ tenże
Sąd poprzedził
je ujawnieniem
w toku rozprawy
głównej
całości
okoliczności
sprawy (art.
410 k.p.k.), i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy (art. 2
§ 2 k.p.k.),
stanowiło ono
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego
(art. 4 k.p.k.),
było
wyczerpująco i
logicznie – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego, a
nadto (...) –
choć nad wyraz
lakonicznie to
jednak (dopisek
SA),
uargumentowane
w uzasadnieniu

wyroku (zobacz
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 16 grudnia
1974 roku, Rw
618/74 OSNKW
1975/3-4/47,
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 9 listopada
1990 roku, (...)
149/90 OSNKW
1991/7-9/41,
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 18 stycznia
2007 roku, III
KK 271/06
OSNwSK
2007/1/209,
por. choćby
postanowienie
SN z dnia
18.01.2007 roku,
sygnatura III
KK 271/06,
OSNwSK
2007/1/9).

To na
apelującym
stawiającym
zarzut
naruszenia art. 7
k.p.k. spoczywa
obowiązek
wykazania i
przekonania o
naruszeniu
zasad
prawidłowego
rozumowania
bądź dowieść,
iż konkretne
wskazania
wiedzy zostały
złamane lub
określone
dowody zostały

ocenione
niezgodnie z
doświadczeniem
życiowy.

Tymczasem w
zarzutach
oznaczonych od
1 do 5 apelująca
podkreśla, że
niezasadnie
dano wiarę
wypowiedziom
świadków oraz
odmówiono
wiary
wyjaśnieniom
przeczącego
zarzutom
oskarżonego.

Ani w treści
zarzutów ani
tym bardziej w
ich uzasadnieniu
skarżąca nie
przytacza
żadnych
argumentów
mogących
poprzec treść tez
sformułowanych
w tych
zarzutach.

Nie jest rzeczą
Sądu
odwoławczego
domyślanie się,
domniemywanie
czy zgadywanie,
na jakich
konkretnych
podstawach
zarzuty buduje
apelująca. Jeśli
zważyć, że
zeznania
świadków,
których relacje
podważa

obrońca
oskarżonego, są
konsekwentne, a
co więcej
uzupełniają się
to
zakwestionowanie
ich oceny
dokonanej przez
Sąd I instancji
nie może być
skuteczne.

Gdy prześledzić
czynności
dowodowe
prowadzone w
toku rozprawy
jawi się
jednoznaczny
obraz działań
Sądu, który
przeprowadził
na rozprawie
wszystkie istotne
dla czynionych
ustaleń dowody:
odebrał od
oskarżonego
obszerne
wyjaśnienia oraz
wysłuchał
świadczeń
wskazanych w
akcie oskarżenia
(z wyjątkiem
J. P. (2),
który zmarł
przed datą jego
przesłuchania),
wysłuchał
biegłego z
zakresu
medycyny
sądowej oraz
wykorzystując
możliwości
wynikające z
art. 405 § 2
k.p.k. ujawnił

pozostałe dowody istotne dla wydania orzeczenia. Przy czym wysłuchanie oskarżonego i świadków odbyło się z aktywnym udziałem obrońcy oskarżonego, ale i prokuratora i przy własnej aktywności składu sądzącego.

Jest jednak wymownym, zarówno poprzez analizę treści zarzutów jak i motywacyjnej ich części, że skarżąca nie wskazuje na błędy w rozumowaniu Sądu I instancji i dowodzi naruszenia reguł poprawnego wnioskowania, lecz przedstawia własne oceny zachowania oskarżonego wynikające z jego wyjaśnień i na tej podstawie wyprowadza wnioski o błędnych ocenach przeprowadzonych dowodów. To, że skarżąca przedstawia

własne,
odmienne od
wyprowadzonych
przez Sąd I
instancji,
wnioski ocenne
materiału
dowodowego nie
oznacza, że tenże
Sąd naruszył
reguły
poprawnego
wnioskowania,
przez co obraził
normę
wynikającą z art.
7 k.p.k., a
w konsekwencji
ustalił sprzeczny
z rzeczywistością
stan faktyczny.

Odnosząc się
jednak do
zastrzeżeń
zawartych w
apelacji i
odwoływania się
w tej skardze
do wyjaśnień
przeczącego
zarzutom
oskarżonego
należy zauważyć,
że to, iż
oskarżony nie
zgadza się z
ustaleniami
Sądu I instancji
nie jest jeszcze
podstawą
podważenia tych
ustaleń. Sąd
ten wskazał,
po pierwsze,
na konkretne
dowody, którymi
w zasadniczej
części były
zeznania

pokrzywdzonych,
a po wtóre,
poddął je
analizie i
wyjaśnił
przekonująco,
dlaczego dał im
wiarę w tej
najistotniejszej
części, która
związana jest z
opisami
zachowań
oskarżonego
kierowanych
przeciwko
pokrzywdzonym.
Negujący te
wywody i
ustalenia Sądu
skarżąca zdaje
się pomijać
mające
relewantne dla
czynionych
ustaleń
wyjaśniania
samego
oskarżonego,
który wszak nie
przeczy
konfliktowi
między nim
a rodzicami i
bratem Ł..

Nie wskazuje
także apelująca
powodów, dla
których
funkcjonariusze
policji zeznający
konsekwentnie i
spójnie
wzajemnie
mieliby obciążać
bezpodstawnie
oskarżonego
opisywanymi

przez nich jego zachowaniami.

Rzeczą jeszcze bardziej wymowną jest kwestia zarzutu odnoszącego się do pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów posiadania narkotyku.

Oskarżony nie przyznaje się do posiadania narkotyków, lecz w swych wyjaśnieniach przyznaje, że je nabywa i zażywa.

Decydujące jest jednak w ustaleniach jego sprawstwa tego czynu, że przecież narkotyk, którego posiadanie mu przypisano

został przy nim

znaleziony, co udokumentowano protokołem przeszukania osoby (k. 3 – 7) oraz użyciem wagi (k. 22) i użyciem testera narkotycznego (k. 23).

W tych okolicznościach zarzut odnoszący się do tego czynu

jest w sposób
oczywisty
bezzasadny.

Podobnie z
przyczyn wyżej
wymienionych
uznano za
chybione zarzuty
naruszenia art. 7
k.p.k.
sformułowane w
zakresie
pozostałych
czynów
oskarżonego.

Obecnie należy
odnieć się do
zarzutów
naruszenia art. 5
§ 2 k.p.k. oraz
art. 410 k.p.k.

Naruszenie
przepisu art. 410
k.p.k. następuje
wtedy, gdy Sąd I
instancji
pominie w toku
procesu istotne z
punktu widzenia
treści
rozstrzygnięcia
dowody i nie
ujawni ich na
rozprawie lub
też, mimo, że
wprowadzi je do
procesu
zignoruje ich
znaczenie w toku
wyrokowania.
Naruszenie
komentowanego
przepisu stanowi
zarówno brak
ujawnienia
określonego
dowodu, a w

konsekwencji
jego pominięcie,
jak i oparcie
się przez sąd
na dowodach
formalnie
nieujawnionych
i niezaliczonych
w poczet
materiału
dowodowego
(podobnie wyrok
SA w Krakowie
z 17.01.2013 r.,
II AKa 256/12,
KZS 2013/4,
poz. 61). Istotą
przepisu art. 410
jest to, że sąd,
ferując wyrok,
nie może opierać
się na tym,
co nie zostało
ujawnione na
rozprawie, jak
również i to,
że wyroku nie
wolno wydawać
na podstawie
części
ujawnionego
materiału
dowodowego, a
musi on być
wynikiem
analizy
całości
ujawnionych
okoliczności, a
więc i tych, które
je podważają
(wyrok SN z
15.12.2011 r., II
KK 183/11, LEX
nr 1108458). [K.
E. [w:] Kodeks
postępowania
karnego. T. K.
aktualizowany,
D. Świecki

(red.), LEX/el.
2020, art. 410.].

W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że skarżąca w żadnym miejscu swej apelacji nie podniosła żadnego argumentu iżby Sąd I instancji pominął istotny dla rozstrzygnięcia dowód w sprawie przeprowadzony, co zwałania z dalszych rozważań na temat obrazy tej normy procesowej.

Odnosząc się natomiast do naruszenia według apelującej reguły wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. w związku z przypisanym oskarżonemu w pkt V części dyspozytywnej czynem stwierdzić trzeba, że w żaden sposób nie przekonała, iż Sąd I instancji obraził treść normy sformułowanej w art. 5 § 2 k.p.k., bowiem

rozstrzygnął pojawiające się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Po pierwsze należy podkreślić, że podstawa ta może być skutecznie użyta, jeśli w sprawie pojawią się wątpliwości co do przebiegu zdarzeń, po wtóre wątpliwości te muszą pojawić się po stronie Sądu orzekającego i po trzecie Sąd ten mimo tych wątpliwości rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego, dopiero wówczas zarzut taki może być skuteczny. Takich wątpliwości zawartych w rozumowaniu Sądu I instancji nie przekazała skarżąca. A przecież koniecznym było wykazanie, że w sprawie tej wątpliwości wystąpiły i to wątpliwości Sądu, który nie podjął próby ich usunięcia, lub dokonując stosownych

działań wątpliwości te, których nie usunął, rozstrzygnął mimo to na niekorzyść oskarżonego.

Art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości obrony i skazanych co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten Sąd (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2009 roku, V KK 142/09, LEX nr 519641).

Zawarty w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest jedynie wówczas, gdy sąd nabierze wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, lub co do interpretacji podlegającego zastosowaniu w sprawie przepisu, a

następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnięciem na niekorzyść oskarżonego.

Tylko niedające się usunąć wątpliwości (a nie wszystkie) i to wątpliwości, które zrodzą się u organu procesowego (sądu orzekającego), a nie te, które istnieją w ocenie stron postępowania, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2010 roku, II AKa 239/09, KZS 2010/9/30).

Apelująca stwierdza, że oskarżony nie przyznał się do spowodowania uszkodzeń kół samochodowych, że nie było bezpośrednich świadków dokonania przebicia opon w samochodach jego rodziców, samochody parkowano na ogólnodostępnym

parkingu i każdy miał do nich dostęp, a zatem uszkodzeń mogła dokonać dowolna osoba.

Rzecz jednak w tym, że na tę kwestię trzeba patrzeć z perspektywy całokształtu okoliczności zachowań oskarżonego wobec rodziców i pozostałych członków jego rodziny.

Zeznania matki oskarżonego wskazują wprost, że oskarżony wdał się w sprzeczkę z nią,

awanturował się gdyż nie chciała go ona wpuścić do domu i po jego odejściu od drzwi, tego samego dnia, chwilę potem spostrzegła że coś jest nie tak z samochodami.

Okazało się, że w dwóch z nich jedynym jej, a drugim jej męża a ojca oskarżonego przebite są po dwie opony.

Obrońca oskarżonego zdaje się przy tym zapominać,

że według słów ojca oskarżonego tenże sam potwierdził, że jest sprawcą przecięcia opon w samochodach, bo na pytanie dlaczego to zrobił „(...)M. odparł, że zrobił to ze złości, że nie wpuściliśmy go do domu.”(k. 50).

Jeśli więc Sąd I instancji miał te dowody do dyspozycji i dał im wiarę to zrozumiale jest i akceptowalne, że miał pełne podstawy do uznania bez wątpliwości, iż nie ktokolwiek przebił opony w samochodach rodziców oskarżonego, lecz że zrobił to on sam. Sąd odwoławczy nie dostrzega w rozumowaniu Sąd I instancji kolizji z tym przepisem. Sąd meriti wszak nie miał żadnych wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego.

Zarzut obrońcy oskarżonego o naruszeniu

<p>reguły in dubio pro reo okazał się nietrafny.</p> <p>Według skarżącej błędy proceduralne doprowadziły do chybionych ustaleń faktycznych o sprawstwie oskarżonego. Jeśli zatem Sąd odwoławczy nie uznał zasadności zarzutów od 1 do 5 naruszeń procedury w toku postępowania Sądu meriti to konsekwencją takiego stanowiska tego musi być stwierdzenie, że także i zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych są niecelne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wobec tego, że argumentacja skarżącej o obrazie prawa procesowego i popełnieniu błędnych ustaleń faktycznych nie przekonała nie mógł zostać spełniony postulat uchylecia wyroku.</p>				
<p>Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego.</p>				
<p>6) W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku – na podstawie art. 4338 pkt 3 i 4 k.p.k.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia, mający istotny wpływ na treść 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			

wyroku, poprzez przyjęcie, iż oskarżony działał z zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, w sytuacji gdy okoliczności powyżej przeczą wyjaśnienia oskarżonego, zeznania pokrzywdzonego Ł. P. oraz świadka J. P. (2), z których jednoznacznie wynika, iż zdarzenie miało charakter dynamiczny, a oskarżony działał w sposób niezamierzony, a inicjatorem samego zdarzenia był pokrzywdzony;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą podstawy do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 pkt 1 i 2 k.k., w sytuacji,

<p>gdy oskarżony pojednał się z pokrzywdzonym, przeprosił go i wyraził skruchę, a także bezpośrednio po zajściu udzielił pokrzywdzonemu pierwszej pomocy, zaś z okoliczności sprawy wynika, iż nawet najniższa kara przewidziana za zarzucane oskarżonemu przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Pozostaje odnieść się do zarzutu 6 błędnych ustaleń faktycznych dotyczących przypisanego oskarżonemu czynu spowodowania obrażeń ciała u brata Ł.. Obiekcje obrońcy sprowadzają się do stwierdzenia, że zdarzenie miało charakter</p>				

dynamiczny, a z wyjaśnień oskarżonego wynika, że działał on w sposób niezamierzony. Według skarżącego potwierdzeniem słów oskarżonego są zeznania m.in. pokrzywdzonego. Stwierdzić należy, że teza taka jest sprzeczna z materiałem dowodowym, na którym oparł się Sąd I instancji. Wszak zeznania pokrzywdzonego (k. 196, 197) świadczą o jednoznacznie zamierzonym działaniu oskarżonego w chwili ataku nożem na brata. To prawda, że doszło między braćmi do zwady, ale przecież podczas tego sporu to oskarżony wyciągnął nóż i wymachiwał nim w stronę pokrzywdzonego, to prawda również że obaj przewrócili się, ale potem oskarżony wstał, a Ł. P. leżąc na plecach

wycofywał się na łokciach w stronę drzwi. I właśnie wtedy oskarżony wymachując nożem, leżącego czy wpółleżącego brata ugodził tym nożem w prawą łydkę. Nie sposób więc przyjąć, że do zranienia doszło w toku wzajemnej szarpaniny, tej wówczas już nie było, a oskarżony uderzył bezbronnego wycofującego się brata, który w żaden sposób mu nie zagrażał w nogę.

W żadnym razie nie podważają tych ustaleń Sądu zeznania J. P. (2), bo i on zeznał o tym, że oskarżony **dźgał** nożem w stronę brata, a zatem nie było to działanie obronne tym bardziej, że przecież to oskarżony nóż ten zabrał i to on był agresorem w tej sytuacji prowokując całe zajście i nie podporządkowując się prośbie

<p>dziadka żeby opuścił jego dom.</p> <p>Teza zarzutu apelacji nie znalazła wsparcia w materiale dowodowym i krytycznej analizie ocen i wniosków Sądu Okręgowego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec tego, że argumentacja skarżącej o popełnieniu błędnych ustaleń faktycznych nie przekonała nie mógł zostać spełniony</p>			

postulat zmiany wyroku.			
Zarzut apelacji obrońcy oskarżonego rażącej niewspółmierności kary . 1) rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary za pierwszy przypisany w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku czyn stanowiący przestępstwo stypizowane w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn drugi stanowiący przestępstwo stypizowane w art. 190 § 1 k.k. w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn trzeci stanowiący przestępstwo stypizowane w art. 224 § 2 k.k. w wymiarze 3 miesięcy			

pozbawienia wolności, za czwarty czyn stanowiący przestępstwo stypizowane w art. 190a § 1 k.k. w wymiarze 3 miesięcy

pozbawienia wolności, za czyn piąty stanowiący przestępstwo stypizowane w art. 288 § 1 k.k. w wymiarze 3 miesięcy

pozbawienia wolności, za czyn szósty stanowiący przestępstwo stypizowane w art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności oraz orzeczonej kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy

pozbawienia wolności w stosunku do rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przypisanych oskarżonemu czynów, właściwości i warunków osobistych oskarżonego oraz celów jakie kara powinna spełniać w zakresie prewencji

szczególnej, a także niewspółmierność środka kompensacyjnego w wysokości 2.000 zł orzeczonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. na rzecz pokrzywdzonego, w sytuacji gdy sam pokrzywdzony nie wnioskował o przyznanie mu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a ponadto z uwagi na fakt, iż na skutek zatrzymania do sprawy nie pracuje i nie dysponuje środkami finansowymi na zapłatę ww. kwoty, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kar i środka kompensacyjnego nieodpowiadających ich celom i nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kar.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

**Zwięźle o
powodach
uznania
zarzutu za
zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny**

Nie podzielił
zarzutu
apelującej Sąd
odwoławczy o
rażąco surowych
karach
wymierzonych
za poszczególne
czyny oraz
niesprawiedliwej
karze łącznej
pozbawienia
wolności.

Należy
zauważyć, że
kary
jednostkowe
zostały
wymierzone w
dolnych
granicach
zagrożenia
karnego za
przypisane
oskarżonemu
zachowania. Ich
ilość, ale przede
wszystkim
kierowanie
działań
przestępczych
przeciwko
osobom
najbliższym,
rodzicom i
bratu, podnosi
stopień
szkodliwości
społecznej tych
zachowań. Nie

można także nie zauważyć, a co umknęło Sądowi I instancji, że oskarżony ostatniego z zachowań stanowiącego wszak zabronię dopuścił się w toku toczącego się już wobec niego postępowania karnego. Wskazuje to na bardzo wysoki stopień demoralizacji oskarżonego nie liczącego się z nikim i z niczym.

W sposób właściwy został oceniony stopień szkodliwości społecznej zachowań oskarżonego. Sąd Apelacyjny zgadza się z twierdzeniem Sądu meriti, że ma on istotną wagę dla wymiaru kary. Wszystkie przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności mają bardzo fundamentalne znaczenie dla wymierzonych mu sankcji

jednostkowych,
ale i kary łącznej.

Orzeczone kara
łączna, w
środowisku
oskarżonego,
musi być
potraktowana,
jako właściwa
reakcja Państwa
na przestępcze
działania, co
powinno nie
tylko u
oskarżonego, ale
i w otoczeniu,
w którym się
obraca utwalić
przekonanie o
nieopłacalności
lekceważenia
porządku
prawnego.

Kara
wymierzona
oskarżonemu
winna nie tylko
u niego
wywoływać
zastanowienie i
refleksję, ale
czynić to
powinna także u
innych
potencjalnych
sprawców oraz
skłaniać do
przemyśleń czy
warto
uczestniczyć w
podobnych
zachowaniach,
do rozważania
stopnia ryzyka
i wynikających
stąd reperkusji.
Powinna
odstraszać i

powstrzymywać,
aby przez
łagodność i brak
konsekwencji w
jej wykonaniu
nie zmieniła
się w swoją
antytezę,
wyzwalając
poczucie
bezkarności i
przekonanie o
słabości
państwowego
wymiaru
sprawiedliwości
karnej. W tej
sytuacji, bowiem
skutkować
będzie jedynie
pogłębieniem
stanu
zdemoralizowania
oskarżonego,
który
podejmując
swoje działania
nie tylko
świadomie
rażąco
zlekceważył, lecz
wręcz złamał
prawo.

Wymierzona
przez Sąd meriti,
wobec kierunku
i zakresu apelacji
musiała zostać
oceniona jako
kara
sprawiedliwa z
powodu sposobu
działania,
wielości
pokrzywdzonych,
różnorodności
naruszonych
dóbr prawnie
chronionych

oraz skutku
jaki spowodował
wobec brata Ł.,
jego
dotychczasowej
drogi życiowej i
jeśli nosi cechy
niewspółmierności
to na pewno
nie może być
oceniona jako
rażąco surowa.

Nie sposób
zaakceptować
argumentacji
obrońcy, że
zachowanie
oskarżonego po
popelnieniu
przestępstwa,
gdy udzielił
pomocy bratu
tamując krwotok
winno
skutkować
zastosowaniem
wobec niego
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary. Należy
mieć na
względnienie
tylko to, co zrobił
po ataku na
brata, lecz także
to, co czynił
wcześniej i jak
się zachowywał
w inne dni
wobec członków
swej najbliższej
rodziny. Jeśli
przy tym
uwzględni się
fakt, że czynu
tego dopuścił
się w podczas
toczącego się już

postępowania przygotowawczego, w którym jako pokrzywdzony występował jego brat, to przekonanie o tym, że nie zasłużył on na nadzwyczajne złagodzenia kary jedynie się ugruntowuje. Również podnoszony przez obrońcę fakt, wyrażenia skruchy i przeproszenia pokrzywdzonego, co w efekcie winno prowadzić do uwzględnienia tych okoliczności, jako łagodzących i prowadzących do wymierzenia mu kary w wysokości przez niego akceptowanej nie mógł zmienić oceny trafności rozstrzygnięcia o karach (karze łącznej) wymierzonych przez Sąd I instancji. Nawet jeśli przyjąć, że istotnie są to przejawy refleksji oskarżonego to należy zwrócić uwagę, że nastąpiły one już po tym,

gdy spowodował swym zachowaniem daleko idący skutek. Skala zła, które wyrządził oskarżony nie może być zrównoważona czy zniwelowana faktem, że podczas rozprawy mając świadomość zagrożenia karnego za to zachowanie deklaruje on, iż żałuje tego, co uczynił. Gdy uwzględni się fakt, że czynu tego dopuścił się, gdy był już podejrzanym o szereg przestępstw na szkodę swych najbliższych, to nie można mieć wątpliwości, że nie zasługuje on na żadne istotne obniżenie wymierzonej mu kary. Należy wręcz stwierdzić, że gdyby kara ta była wyższa nie można byłoby skutecznie dowodzić, że jest ona rażąco surowa.

Reasumując, waga argumentów apelacji obrońcy

oskarżonego nie skłoniła do obniżenia kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu, która wszak orzeczona została w dolnych przewidzianych przez prawo granicach.

Nie zyskała także akceptacji Sądu Apelacyjnego ta część apelacji, w której obrońca kwestionuje obciążenie oskarżonego obowiązkiem zadośćuczynienia Ł. P..

To, że brat oskarżonego nie wystąpił z wnioskiem o zadośćuczynienie nie mogło prowadzić do odstąpienia od wydania takiego orzeczenia skoro uczynił to prokurator, a jego uprawnienie w tym zakresie znajduje podstawę w art. 49a k.p.k. zobowiązując Sąd do nałożenia tego środka kompensacyjnego. Ergo w związku

z taką sytuacją
Sąd meriti był
zobowiązany do
wydania
orzeczenia o
naprawieniu
(choćby
częściowo)
wyrządzonej
przez
oskarżonego
krzywdy. I tak
też postąpił
miarkując przy
tym wysokość
tego
zadośćuczynienia.
Zastrzeżenia
apelującej nie
mogły być zatem
uwzględnione.

OKOLICZNOŚCI

4.

**PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z
URZĘDU**

1.

Zwięźle
o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

Sąd
Apelacyjny
nie
mógł
nie
zauważyć
wadliwości
sporządzonego
przez
Sąd

Okręgowy
w
Legnicy
wyroku,
który
zapadł
wobec
M. P.
(1).

Treść
części
wstępnej
tego
wyroku
w
żadnej
mierze
nie
przystaje
do
tego,
co
zarzucono
oskarżonemu
i
opisano
w
akcie
oskarżenia.
Powtórzenia
dat i
miejsc
w
poszczególnych
zarzutach
opisanych
w
części
wstępnej
świadczą
o
swego
rodzaju
niechlujstwie
autora
tego
orzeczenia,
a już
na

pewno
o
nieprzeczytaniu
(niesprawdzeniu)
tej
części
wydawanego
wyroku.
Należy
zauważyć,
że
jest to
dokument
urzędowy,
którego
forma
jest
określona
w art.
413
k.p.k.
i
wymaga,
jak
każdy
dokument
urzędowy
odpowiedniej
staranności,
w
jego
sporządzeniu,
tej
zaś w
sposób
rażący
nie
dochowano
w tej
sprawie.
Obowiązkiem
Sądu
Apelacyjnego
było
więc
dokonanie
odpowiednich
zmian,
aby
miał

STRZYGNIĘCIE

on wymaganą przepisami formę i aby usunąć niestaranności i błędy stylistyczne, formalne i gramatyczne z tego orzeczenia.	
5. SĄDU ODWOLAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku	

	<p>sądu pierwszej instancji</p>			
	<p>0.0.11. Przedmiot i zakres zmiany:</p>			
	<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
	<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
	<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
	<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
	<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	Zwiężle o powodach uchylenia				
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
	4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
	Zwiężle o powodach uchylenia				
	0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				
	0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku				
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			

	6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III. i IV.	<p>Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej świadczonej M. P. (1) znajduje swoje oparcie w art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tekst jednolity z 2009 roku Dz. U. Nr 146, poz. 1188 z p. zm.) i w zw. z § 2 i § 4 ust. 2 pkt. 1 i 4 i ust. 3 oraz § 17 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2016, poz. 1714).</p> <p>Podstawę rozstrzygnięcia o wydatkach poniesionych w postępowaniu odwoławczym</p>		

stanowił przepis art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152 z 1973 roku z póź.zm.). Uznano, iż fakt konieczności odbycia przez oskarżonego długotrwałej kary pozbawienia wolności oraz brak własnych środków utrzymania oraz brak dochodów czyniłby iluzorycznym możliwość wyegzekwowania tych należności, a nie wykluczone, że obciążylby bliskich (rodziców) oskarżonego.

7. PODPIS

**SSA Jerzy
Skorupka SSA
Wiesław
Pędziwiatr
SSA Jarosław
Mazurek**